

ABSTRAKT

Diplomová práce se zabývá sebehodnocením žáků na prvním stupni základní školy. Cílem je zjistit, s jakou perspektivou se vybraní učitelé prvního stupně staví k sebehodnocení žáků. Teoretická část vysvětluje pojem hodnocení. Uvádí jeho funkce, formy a typy. Více se zaměřuje na formativní hodnocení a zpětnou vazbu ve vztahu k sebehodnocení. Dále zmiňuje sebepojetí, které se sebehodnocením úzce souvisí. Předkládá jeho definici a vývoj s ohledem na věkové zaměření na první stupeň základní školy. Více se zabývá sebehodnocením žáků. Zaměřuje se na vývoj sebehodnocení jedince, na jeho význam a funkce a podmínky pro jeho rozvoj ve škole. Zmiňuje, na jaké typy se sebehodnocení dělí a jaké metody a techniky lze použít. Na závěr upozorňuje na možná rizika a úskalí sebehodnocení žáků.

Praktická část zjišťuje stanovisko, které k sebehodnocení žáků zastávají vybraní učitelé prvního stupně základní školy. Výzkum je realizován pomocí metody pozorování a rozhovoru.

Výsledky výzkumu ukazují, že vybraní vyučující prvního stupně základní školy dávají svým žákům prostor pro sebehodnocení za použití různých metod a technik. Děje se tak ale v omezené míře. I přesto jsou si vědomi významu a vlivu sebehodnocení na rozvoj žáka a jeho učení. Mimo jiné jmenují i práci s chybou. Někteří znají rizika hodnocení sebe sama.

KLÍČOVÁ SLOVA

hodnocení, formativní hodnocení, zpětná vazba, sebepojetí, sebehodnocení, metody a techniky sebehodnocení